

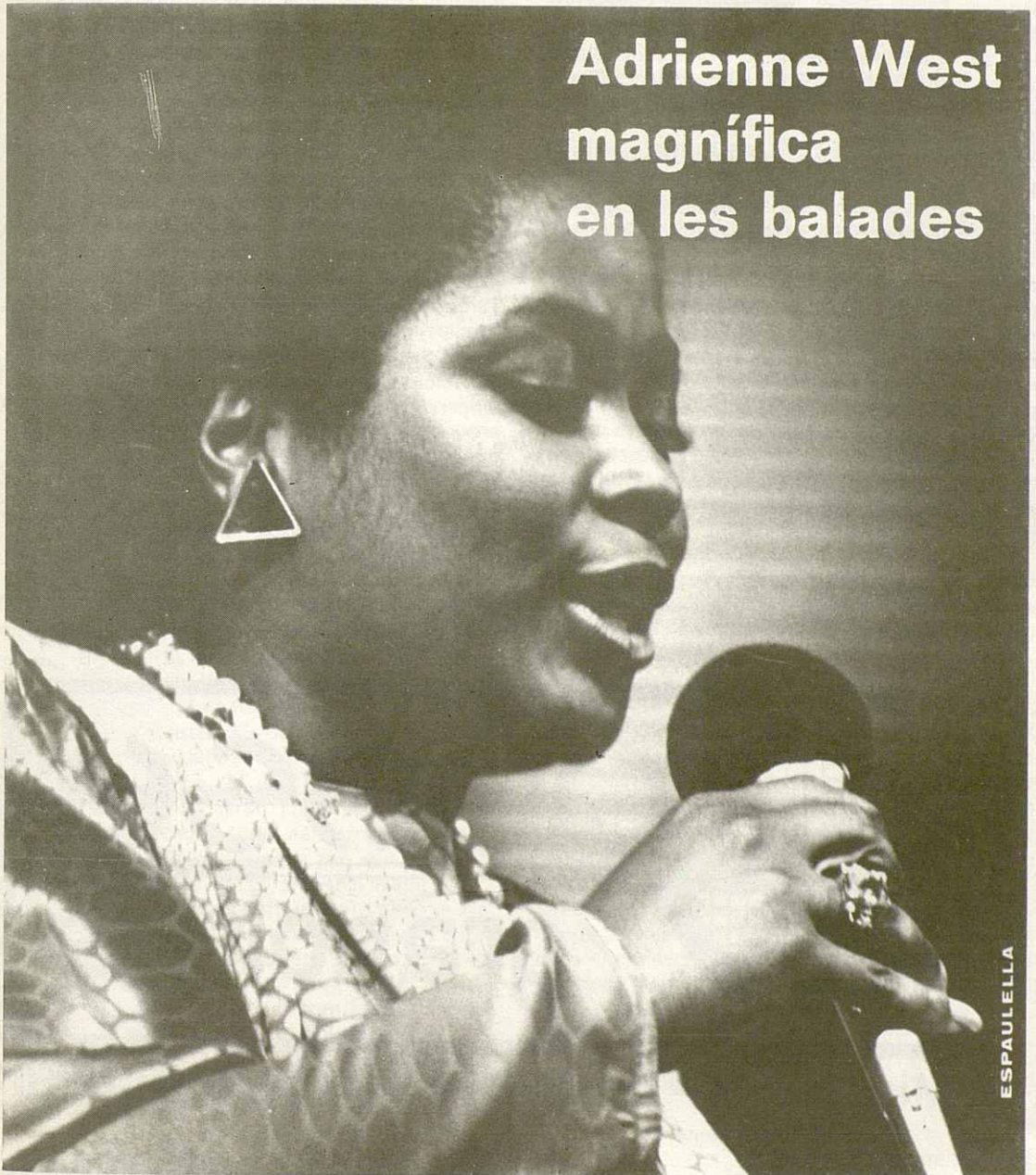
Núm. 16

Juny - Juliol 1985

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Adrienne West
magnífica
en les balades

ESPAULELLA

**El Combo de l'Estudi Modern Músics,
actua al pati del Centre de Teatre,
organitzat pel Servei de Cultura de l'Ajuntament
amb la col·laboració del Jazz Club Granollers**

El passat divendres 28 de juny, revetlla de Sant Pere, tingué lloc en el pati del Centre de Teatre, al carrer Torres i Bages, un interessant Concert de Jazz a càrrec del Combo de l'Estudi Modern Músics, de Granollers. Aquest acte estava inclòs dins de la programació "L'Estiu a Granollers" que el Servei Municipal de Cultura de l'Ajuntament, ha organitzat enguany.

El Combo estava format per Jordi Desumvila, al saxo alt, Jordi Payarols, al saxo tenor, Toni Pujol, al saxo soprano, Joan Companyó a la guitarra, Xavier Bass, al baix elèctric, Josep Cebrian, a la bateria, Tito, a la percussió, tots ells esplèndidament dirigits per Peter Delphinic, saxo soprano i clarinet, a més d'arranjador i director musical de l'Estudi Modern Músics.

Peter Delphinic, és un músic alemany, però porta una pila d'anys visquent a Catalunya. Acompanyat a jazzmans de la talla de Tete Montoliu, Bill Coleman, Lou Bennet, Benny Bayley...

Els temes interpretats en aquest concert, foren de l'agrat del públic assistent, per cert, no massa nombrós, començaren amb una composició de

Bill Dobbins, "Minor Incident", seguint amb "Take The "A" Train" i "Perdido", de Duke Ellington. Una composició de R. Rogers, particularment amb va agradar molt, "My Favorite Things" amb versió de John Coltrane. I com acomiadament, "A Night in Tunesia" de Dizzy Gillespie.

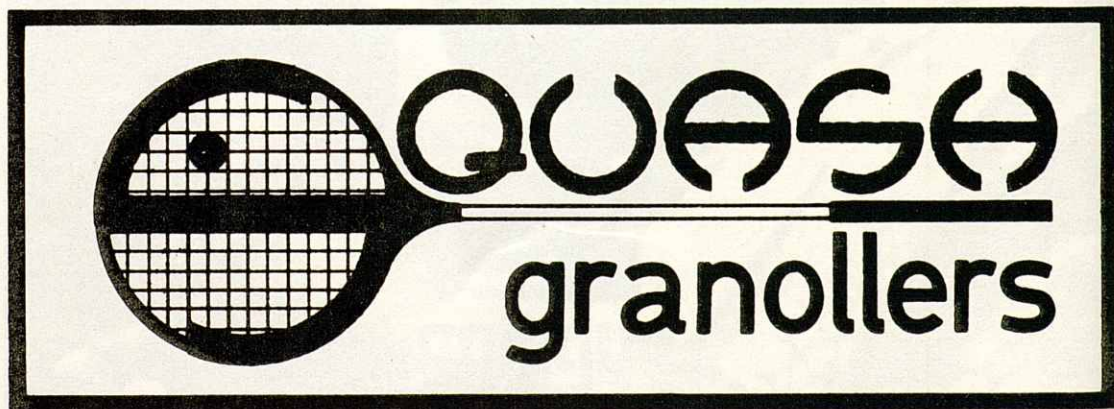
Els músics compliren a la perfecció el treball encomenat, partint de la base que són alumnes i, alguns d'ells, en molt poca experiència dins el Jazz. El swing fou present en molts moments.

El concert va ser retransmés en directa per l'emissora municipal Ràdio-G, aconseguint una qualitat tècnica molt depurada en tot moment de l'audició.

També a destacar el marc on es desenvolupà el concert, el pati del Centre de Teatre, molt íntim, essent perfectament vàlid per aquest tipus de manifestacions musicals. (Veïns apart)

Sincerament, crec que l'Ajuntament tindria que programar concerts de Jazz més sovint, i no cal que siguin cars. Per mostra...!

Lluís Sitjes i Planas

C/. Minetes, 30 - Tel. 870 74 04 GRANOLLERS

Adrienne West, concert

El dijous, dia 27 de juny d'enguany, donava la sensació que fos, dimarts i tretze. No sóc massa superticiós, però semblava, que la mala sort, s'apoderés de tots nosaltres, manager, músics i auditors.

El mateix Jordi Sunyol, quan va presentar el concert de la nit, va dir que per problemes de darrer moment no havien portat el piano, a l'hora prevista.

També em vaig enterar, a tall de simpàtica anèdota, que a la "líder" del grup, Adrienne West, mentre sopaven en un conegut restaurant local, li van tacar el vestit, motiu perquè el concert, va començar una mica més tard, del que és costum. Però, el que no és lògic, d'una cantant com la West —que estava molt pertorbada pel seu vestit— que ens deixés a tots bastant parats, perquè no ens va oferir d'ella mateixa, el que hom n'esperava.

Certament, la veu d'Adrienne West, venia precedida de molts èxits, malgrat la seva juvenesa. El musical de "Fats" Waller, "Ain't Misbehavin'", l'ellingtonià "El Duc a Barcelona" amb La Locomotora Negra, i d'una petita i amigable col·laboració, que vam tenir la sort de veure i escoltar, en el concert de Joe Newman, aquí a la Caixa, ens ho feien esperar, amb molta il·lusió.

Però dissortadament, la persona que com és obvi, representava el rol del líder, va anar quedant en terra, en la "puntuació" popular, que tenia lloc en el centre, amb els comentaris de la gent. Uns deien "A la West, li manca molta experiència", d'altres apuntaven "A les balades, està meravellós, però en els temes més ràpids o forts, no hi acaba de ser" i fins hi tot, algú més audaç, va confessar en un to més fluix "hi ha moments que defasina una mica". Molt fort.

Però, no tot a d'ésser derrotisme en aquest món, val a dir, també a tall de reconeixement, que gaudeix d'una potència de veu fora de tot dubte, molta potència i capacitat rítmica, però que ha d'anar polint, i molt intimista i atractiva, en els talls més suaus. M'atreveixo a dir, que ha rebut marcades influències de la gran Ethel Waters.

Sort vam tenir, que un noiet, que ni s'el coneixia, l'italià Dado Moroni, de vint-i-dos anysets molt ben portats, es van convertir en l'estel rutilant de la nit, i certament, a tothom li va fer dir, en més d'una ocasió. Quins dits ! o com també, l'Errol Garner en persona! Realment fabulós!

Per mi, i per a molta gent, aquest noi ens va deixar bocabadats, per la solidesa i l'experiència en tocar les tecles, que va ser l'únic, juntament amb el també jove saxo polonès, Andraej Oleniczak, els que van imposar més el ritme, el swing, i la de-

licadesa en el "savoir faire" d'extreure unes notes, amb el seu instrument carregades d'un sentiment i d'una força harmònica, extraordinària, a on tots ens vam entusiasmar amb el bon caliu d'un excel·lent Jazz. El Dado, si no s'espantlla, que li desitjo de tot cor que no, és un dels que avui dia podem dir que "farà carrera".

Els altres elements rítmics, baix amb Michael Merrit, que va estar discret en tot moment, va complir amb la seva missió, i a la bateria, Julian Vaughan, que va tenir moments de gran encert, va saber portar molt bé la seva tasca, essent molt ben acompanyat, i en els solos, gaudint d'una potència, molt remarcable.

Parlant més del concert en si, es va encaminar, per la línia clàssica, "Standarts" que es diuen, però no massa coneguts, i que es van trobar a faltar temes com, "Sophisticated Lady" i d'altres de Duke Ellington, o perquè no, alguns de "Fats" Waller, que tots sabem que la West els canta com ningú.

Els temes, potser més aplaudits, van ésser entre altres un "Stormy Monday Blues" meravellós, "That's all", molt pesat, que tancava la primera meitat del concert.

Un altre tema, en solitari a l'escenari de l'Adrienne i el Dado al baix, espantant!, un "My foolish heart" fenomenal, a on la West, ens va agradar molt, en acabar, un tema molt trempat, a on tots els músics seguien un ordre establert en l'execució, primer el contrabaix, llavors la veu, després la bateria, aleshores el piano (magnífic Dado), i per últim el saxo, un crescendo desorbitant i pletòric de swing.

Un "bis " o "encore", igual a l'última cançó i quant tots estàvem començant a animar-nos, s'acabà el concert, amb el corresponent gust de mel a la boca.

Bé, hi ha una dita catalana que diu, "Tal faràs, tal trobaràs", tant de bo ens tornem a trobar, amb aquesta cantant, altre vegada, i que puguem dir, amb satisfacció, com el "barça" d'enguany, ara si!!!

Esforça't Adrienne, tu pots fer-ho.

Jaume Sararols

Jazz a Copenhague

El Festival de Jazz de Copenhague 1985 ja està en plena activitat.

Música de jazz de tota mena, des dels blues via Nova Orleans i de l'època del swing fins al bop, música freda i música que crema.

Els músics americans expatriats que viuen a Escandinàvia, formaran conjunts amb els seus germans dels USA units, tot plegats, en l'autèntica fe en el jazz.

Els temples d'aquests concerts de jazz seran els mateixos d'abans: "Montmartre", "Slukefter" (al jardí del Tivoli), "Tres Musketeros", "La Fontaine", etc. etc. A més, hi haurà concerts gratis, a l'aire lliure, a diverses places de la ciutat.

Al "Montmartre", per exemple, durant el mes de juliol hi tocaran els següents: Joe Zawinul, Jimmy Witherspoon Quintet, Grup Irakere (cubà), Dino Saluzzi Septet, McCoy Tyner Trio, Jack DeJohnette's Special Edition, Bob Moses Quintet i Mel Lewis Big Band i Ernie Wilkins Almost Big Band.

A l'Slukefter (Tivoli), durant la passada setmana hi tocaren Marian McPartland i Red Mitchell en formació "a duo". Aquesta primera setmana de juliol Slim Gaillard (cantor d'Scat i guitarra) tocarà, segurament amb un trio o bé quartet. El passat mes de juny hi actuaren Papa Blue i els seus Wikings amb gran satisfacció dels aficionats a la música Nova Orleans.

A l'hotel Kong Frederik (on s'hostatjà l'equip de handbol B.M. Granollers l'any 1952 — HAPPY DAYS !!!) hi haurà música de jazz de cambra, tots els diumenges, acompanyant el BRUNCH allà (breakfast/lunch combinats). Els músics presents —entre d'altres— seran Doug Raney, famós guitarrista i fill del gran Jimmy Raney, guitarra, a més, el famós pianista danès Ole Koch Hansen i el baixista Jesper Lundgaard. També hi actuarà la cantant nord-americana Debbie Cameron, que resideix a Copenhague.

Al "La Fontaine", el violinista i vibrafonista danès Finn Ziegler hi serà present i l'acompanyaran, possiblement, Horace Parlan (piano), Ed Thigpen (bateria) i d'altres.

També, en diferents galeries d'art hi haurà exposicions de fotos, pintures i altres manifestacions artístiques amb relació al **Jazz a Copenhague** aquest estiu.

Bob Andersen
Corresponsal a Dinamarca

A propòsit de Miles Davis

Hi ha tres emissores radiofòniques que tenen programes dedicats al Jazz, que segueixo amb certa assiduitat.

La del dimecres, a les 9 del vespre, per Ràdio-G—Ràdio Granollers— és a càrrec de l'amic Lluís Sitjes i Planas. Les del diumenge i dijous, a les 9 i 10 del vespre, per Ràdio Avui, a càrrec d'Albert Sunyé amb el títol **Jazz som aquí**. I la diària de dilluns a divendres, a les 12 de la nit, per Ràdio Nacional, segona cadena, amb el títol de **Jazz Internacional**, a càrrec de Paco Montes.

Per l'horari, la que sintonitzo més, és la de **Jazz Internacional**.

El cas és, que el dia 11 de juliol em va interessar fortament, doncs s'organitzà un diàleg, una espècie de col·loqui, entre en Montes i dos convidats donostiarres sobre en Miles Davis.

Mig en broma, mig en sèrio, en un diàleg desenfadat, es digueren coses que anaren captant la meua atenció. I ells, presentador i convidats, s'anaren engrescant fins l'extrem que el primer, feu un comentari molt oportú: "Hem de tenir present que en aquesta emissió, la finalitat és emetre música...". Després d'entre 25 i 30 minuts de diàleg, la meitat del temps de l'emissió, varen posar una gravació de Miles Davis feta en directa, d'un dels Festivals de Jazz de Madrid.

Respecte a Miles Davis, la meua opinió ja ha estat exposada en aquestes pàgines. I em ratifico en les mateixes.

Però vegeu que és el que es digué aquell dia.

"Miles Davis, s'ha envoltat de gent que no solament estan pendents d'ell a dalt de l'escenari, sinó que fins hi tot quant no hi són...". "Les seves recerques són contínues. I entre la trompeta i els teclats, està continuament diguent coses..." "Quant l'escolto, sé que m'està prenent el pèl, però és meravellós...". "Davis és un supervivent i un innovador...".

I altres coses, que ara em sap greu de no haver-ne prèis nota.

Coincidim. Estic d'acord amb els comentaris. Els subscric.

Tal com he indicat, varen emetre la gravació del Festival de Madrid. L'any passat, el vaig escoltar en directe al Festival de Jazz de Barcelona. Em va agradar més, en directe. Potser al tenir-lo al davant, l'ambient...

Una cosa comú en ambdós casos: Absència total de swing.

Si en les seves recerques, Miles Davis ens té de portar per aquest camí, penso que no farà cap bé al Jazz. O, no sentenciem tant...

I tinguem la paciència suficient, per esperar on

van finalment les seves prospeccions.

Confiem que aquestes ens le dirà amb un idioma intel·ligible, almenys per a mi, anomenat JAZZ.

Pere Crusellas i Solsona

Post data:

Un cop redactat el text anterior, i concretament en l'edició de "El Periòdic" —de Catalunya— del 16-7-85, aparegué un comentari del concert donat per Davis a la Maestranza de Sevilla, signat per Lulú Martorell.

Bé Lulú. Et crec quant dius que mai lamentaràs els dos mil quilòmetres que vares fer per veure'l. No perdís de vista però, que a Sevilla, tot és bonic, alegre, festiu i tots els demés qualificatius que vulguis. En altres paraules: allà tot és possible.

Lulú, deixa la religió a banda. En Davis, per a tu, serà un déu. Mai, Déu.

Amb una cosa estic d'acord: En tot l'escrit, ni una sola vegada escrius la paraula JAZZ. També amb que Davis té poder de convocatòria.

A la seva primera època, fou un gran músic de JAZZ. Ara, segueix essent un gran músic.

Però —confidencialment entre nosaltres dos— no l'has tingut mai, la sensació que t'està prenent el pèl?

Pere Crusellas i Solsona

Orquestra "La Moderna" (1928)

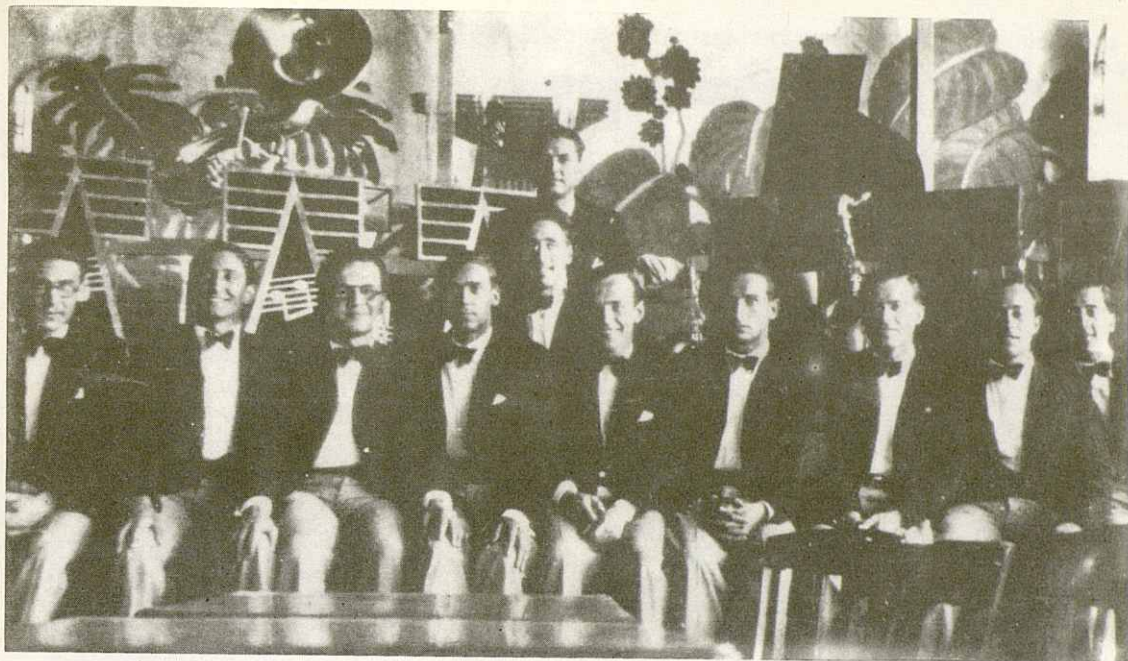
Les Orquestres de Ball Apèndix Localista (I)

Concloso la sèrie dels tres últims articles publicats sobre el fenomen de les Orquestres de Ball que foren el vehicle que determinà el naixement dels futurs aficionats al jazz, ens adonem que aquesta història també influí poderosament en el nostre àmbit local. És per això que hem pensat d'allargar-ho amb aquest nou capítol com a colofó i també perquè creiem que és prou interessant veure-ho d'aprop, a escala local. Tenim el convenciment que això que ara direm deu assemblar-se molt al què passà arreu del món on hi havia músics i orquestres, talment com succeïa a la nostra població en aquells moments.

És un fet comprovable que això de la música de diversió, la ballaruga, a Granollers li venia de molts anys enrera. Des de mitjans del segle passat ja algunes orquestres granollerines foren molt conegudes arreu del país i amenitzaven —com es deia— tota mena de festes majors i menors. Arribà a ésser famós allò de "Granollers, terra de músics", Nosaltres creiem que alguna veritat hi havia en aquesta dita. En efecte, anotem com a dada històrica i comprovable quelcom que ho corrobora: l'existència del "Sindicat Musical de Granollers i sa Comarca", entitat que arribà a aplegar a més de dos cents associats durant els anys 1920-1930. Això és un cas insòlit a Catalunya si n'exceptuem Barcelona, naturalment. Per tant, no ha d'estranyar ningú que, arribant els anys vint, també a la nostra ciutat (llavors, una vila) s'hi do-

nés el fenomen de modernització de les orquestres i s'afegissin a la moda sota la influència de les millors orquestres estrangeres que ja començaven a ser conegudes a través dels discs i de les emissions de ràdio, com les que donava la BBC londinenca i que els músics escoltaven amb fruïció. L'adveniment del cinema sonor (1929) contribueix a l'espectacularitat del canvi popularitzant les cèlebres revistes musicals de Broadway.

D'un plegat s'arraconen els hàbits tradicionals, ja fòssils, de totes les orquestres que restaven paralitzades a l'època vuitcentista i **es passen** de cop i volta a imitar la nova sonoritat. Això exigeix canviar l'estructura de la vella orquestra i, per tant, convé aprendre una sonoritat diferent que s'aconsegueix substituint els instruments clàssics pels moderns. La secció de clarinets i flauta-flautí és substituïda pels saxofons, llavors totalment desconeguts i considerats "exòtics". A la secció dels metalls, les trompetes, d'una sonoritat més pastosa, substitueixen els antics i estentoris cornetins (recordem que als EUA les velles orquestres Dixieland també usaven els cornetins), i el trombó de vares desplaça l'anacrònic fiscorn (que introduïren els músics italians a Catalunya el segle passat i que, en rigor, era molt més **modern** que no pas el trombó de vares, aquest, antiquíssim a la història dels instruments de metall. I, per fi, la secció rítmica, molt feble en l'orquestra vuitcentista (contrabaix i viola) ara és formada

Orquestra "Pla-Pey" (1933)

pel piano, el banjo arraconat ben prompt, el contrabaix acústic que alternava amb el baix-tuba metàl·lic (hélicon) més per raons d'espectacularitat que per altra cosa, i la presència d'un estri certament innovador, fins llavors desconegut: el **jazz-band** que més endavant passaria a dir-se **drums** i també **bateria**. La cosa estava decidida. Havent donat aquest pas, mai més, aquelles orquestres sonarien com abans i les noves fornades de joves músics contribuïren a arrodonir aquest revolucionari canvi de costums.

Històricament, a Granollers, fou l'Orquestra "La Moderna" la primera en donar aquest pas, l'any 1928. Després, s'hi afegirien les demés.

Com en tots els inicis, els resultats fóren tímids, vacil·lants... És clar, aquells músics, alguns, autèntics professionals i bons instrumentistes, maldaren per a assimilar les noves formes que exigien una altra manera de tocar que mai no havien pogut aprendre en cap escola ni conservatori i això féu que cada ú s'ho empesqués a la seva manera. Es partia del zero absolut i s'anava a les palpentes, a les fosques, despistats...

Arribem a l'any 1933 quan neix una nova orquestra amb personal jove i entusiasta: la "Pla-Pey". Atenció a aquest nom d'eufonia americana (tot un símbol !) que, en realitat era la conjunció dels dos cognoms dels seus fundadors, el de Joaquim Pla (director) un meritíssim clarinetista vingut de Borriana (Castelló) i "granolleritzat" per a

sempre i, l'altre, el de Lluís Pey, polifacètic però, sobretot, un gran professor de flauta.

Els "Pla-Pey" van fer forrolla desseguida i acapararen l'interès del jovent d'aquell moment. Actuaren per tot Catalunya en les festes majors més famoses. També s'exhibiren en espectacle de varietats junt amb artistes del "music-hall" i arribaren a ésser internacionals amb la seva actuació a un Casino d'Orà (llavors Argèlia francesa).

L'orquestra Pla-Pey durà poc temps. Just fins a la guerra civil, l'any 1936. Un dels seus components, en Jaume Estapé, jove i prometedor violinista queia mort al front de l'Ebre defensant la causa republicana.

D'aquesta formació de la "Pla-Pey" cal destacar-ne el trompetista Ramon Busquets, un autèntic descobriment per les seves qualitats innates i que no tardaria a ocupar les principals places a les millors formacions de jazz i simfòniques de Barcelona.

* * *

Acabada la guerra espanyola, tornaria l'activitat de les orquestres granollerines. Hem d'esperar l'any 1944 a registrar la naixença d'una altra orquestra: la "Selecció". Al començar aquest article havíem pensat parlar-ne, però com sigui que ens hem allargat massa i no disposem de més espai ho deixarem per al pròxim número bo i esperant interessar-hi els nostres pacients lectors. A reveure!..

Amador Garrell i Soto

Sitjes

la **PUBLICITAT**
ben entesa...

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B - T. 870 65 33 - GRANOLLERS

**GRÀFIQUES
GARRELL 2**

*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51
Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers

Ray Charles

Ray Charles Robinson, neix a Geòrgia, concretament a Albany, el 23 de setembre del 1932.

La seva infància, a Greenville, Florida, va ésser un veritable drama, de nen, va veure, mentre jugaven ofagar-se el seu germà. Als sis anys, va tenir una forta rubiola, la qual va anar debilitant la visió del jove Charles, produint-li la ceguera completa.

Els seus pares, van portar-lo a un col·legi per a nens cecs a Joint Augustine, on va aprendre a tocar el piano, l'orgue, saxo alt, clarinet i trompeta. Gràcies al "Braille", apren també, a llegir i escriure música, així com, a fer ell mateix els seus arranjaments. Als quinze anys, es quedà orfe.

Als setze anys, deixa l'escola, per enrolar-se amb una orquestra de ball. Durant un temps, d'un any, treballà amb l'orquestra de Lowell Fulson i es desenvolupà vocal i pianísticament.

Després d'acompanyar a la vocal Ruth Brown, deixà l'orquestra de ball, per instal·lar-se a Seattle, on i formar una banda fixa amb el nom de "Màxim Trio". "Màxim Trio" va ésser la primera, que va encapçalar un programa de televisió de la costa oest, íntegrament formada per negres. Aquesta, seguia fidelment, el model del cèlebre trio de Nat "King" Cole.

En l'any 1952, firmà un contracte, per la companyia discogràfica, "Atlàntic", per uns 2.500 dòlars.

Al final dels anys cinquanta, va aconseguir molts èxits, tant discogràfics com de vendes. Noms tant importants, com: "Hallelujah", "A fool for you" "What's I say", "I love her so" i tants d'altres.

L'any 1957, s'enrolen amb ell, "The Raelettes", un conjunt vocal que fa que la música de Ray Charles, es torni més Gospel, de tal manera que sembla que els concerts siguin un servei religiós per a negres.

Durant el contracte amb "Atlàntic", fa alguna incursió, en el món del jazz pròpiament dit, amb un parell d'àlbums instrumentals molt resenyables, com són "Soul Brothers" i "Soul Meeting". També fa un altre bon àlbum amb arranjaments d'Ernie Wilkins i Quincy Jones, anomenat "The Great Ray Charles".

El 1959, comença una nova etapa per ell, al deixar "Atlàntic" i firma per "ABC-Paramount". Amb aquesta firma, dóna un gir a la seva carrera,

al deixar una mica de costat les tradicions "Afro-americanes" per dedicar-se més de ple en una música més de consum.

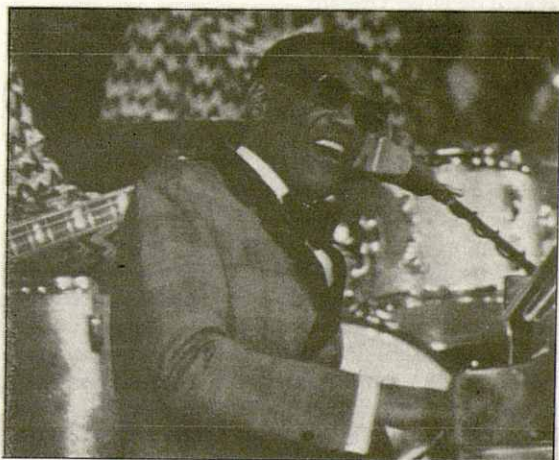
Fruit d'això, posa al dia un "Georgia on my mind" impressionant, molt bo, el qual té un èxit aclaparador, amb uns excel·lents arranjaments de Ralph Burus.

No obstant, potser un dels millors discos va ésser "Genius -Soul -Jazz" de l'any 1960, en el que Ray toca l'orgue en l'orquestra de "Count" Basie, sense el líder, però amb unes meravellosos arranjaments de Jones i Burns.

A la darrera part dels seixanta fins ara, Charles deixa "ABC-Paramount", per fundar el seu propi segell discogràfic, "Crossover", i anar fent gires per arreu del món, així com reeditar els èxits d'Atlàntic i feu unes versions molt aconseguïdes de temes dels Beatles entre altres.

Ray Charles Robinson, sempre se'l ha considerat com un excel·lent músic de Rhythm en blues, Blues Jazz però, penso que ha desaprofitat una mica el seu talent per fer una música més fàcil, més de cara a l'èxit comercial, i per establir en els concerts, l'inconfundible "estil Ray Charles"

Jaume Sararols

Capítol VIII El Jazz "La Plenitud"

Acabarem el capítol precedent dient que la primera vegada que un disc apareix al mercat amb la paraula **jazz** fou precisament el de l'orquestra blanca de Nick La Rocca, el 17 de juliol del 1918 però a vegades la pilota llençada torna a caure al terrat propi. Les orquestres de músics negres de qualitat tenien un succés molt més important que les dels blancs, i els discs d'aquestes orquestres es venien de tal manera que duplicaven o triplicaven els beneficis dels editors.

Aquest jazz primitiu arribà ràpidament al seu esgotament, perquè el jazz és música viva, és música constant, és com una estàtua de fum que es crea i es veu mentre s'està fent, però que després no queda res. El jazz no podien escriure'l en partitures. Cada músic improvisava al mateix temps que el seu company vorejant la melodia establerta des d'un principi per arribar a un final "in crescendo" apoteòsic. Era tant innocent com original, però que es necessitava una gran creativitat per trobar la manera d'inventar notes que donessin el "swing" (1) que requereix el llenguatge jazzístic, i que quedà a l'història com el jazz d'estil de Nova Orleans.

I, com que la història es preocupa sempre d'ensenyar-nos els disbarats dels homes, un bon dia, per ordre del governador tots els antres de mal viure de la Nova Orleans quedaren tencats i segellats. Amb això s'acabava amb la prostitució incontrolada, els crims, el vici i l'alcohol, però també s'acabava amb l'estil de jazz característic que acabem d'esmentar.

Si més no, els músics emigrats a Chicago continuen tocant la mateixa manera i l'evolució es fa notòria. S'organitzen ja orquestres de més músics, i els intents per estructurar la nova visió musical dels negres invadeix les pròpies orquestres, culminant amb el mestre de mestres King Oliver, arriben a fer tocar els músics amb partitures aranjades i donen llibertat d'improvització al solista de torn, dins de cada interpretació, i encara conserven aquelles apoteosis finals d'improvització col·lectiva, amb la seva Creole Jazz Band, en la que el seu alumne, havia d'ésser més tard, molt millor que ell mateix: Louis Armstrong.

Però el Jazz no arriba a la seva total culminació fins el final de la dècada dels anys 20, envaint Nova York. Fins aquest esdeveniment, el Jazz no havia arribat a la seva total dominació, diem-ne de les seves possibilitats tècniques, però sense sobrepassar aquestes.

El Jazz que fins abans d'arribar a Nova York

s'interpretava arreu d'Amèrica del Nord no era prou madur, encara que sí prou autòcton, i sobretot amb les seves característiques de qualitat indiscutible. Després de la conquesta de la gran ciutat, el Jazz traspassà el Món enter. L'aportació de músics com Fats Waller i Duke Ellington tenia d'ésser vital. La seva influència perduraria, i segueix perdurant en tot l'àmbit de la música de Jazz i més enllà encara, doncs cal esmentar la importància que la música de Jazz ha tingut i té sobretot moviment musical: simfònic, música de ball, moviments més o menys evolucionistes de la música en general, etc.

Els diccionaris que deien fa cinquanta anys que el Jazz era una música intrascendent, involucrada a negres i "salvatges", han tingut tots de canviar, ara ja hi dediquem planes senceres a la importància d'aquesta música.

Ravel i d'altres músics contemporanis han begut a les fonts del Jazz. El moviment dodecafònic, i tots els moviments actuals de música diem-ne "seria".

Però a partir de la segona guerra mundial el Jazz comença a trobar nous camins que el van separant aigualint paulatinament fins a arribar a la seva dispersió i oblit.

En el proper capítol "El Jazz. Conclusió"

Jordi Vall Escriu

(1) Swing: Mot que apareix a partir de 1934, quan el petit grup de Nenny Goodman interpreta amb un ritme molt conjuntat i determina la quantitat de "jazz" que entra dins una interpretació. Avui adaptat per valorar una ben ritmada interpretació sigui de l'època que sigui.

RÀDIO - G

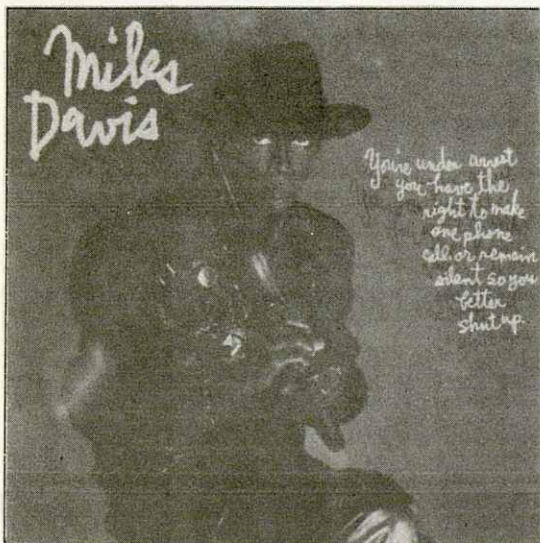
102,3 MHz
"JAZZ CLUB"

CADA DIMECRES DE
9 a 10 DEL VESPRE

MILES DAVIS "YOU'RE UNDER ARREST"

Fa pocs mesos, concretament, el passat mes de març en "El País" si publicà una de les poques entrevistes que, Miles Davis ha concedit al llarg dels últims anys. En ella, Miles Davis confessava certa aversió a la paraula Jazz, afirmant que dir-li a una persona "músic de jazz" es limitava sobretot quan es tracta d'un músic negre. Deia' Prefereixo que em diguin un músic social, un músic pensant.

En aquesta conferència de premsa i fent referència l'aspecte social de la seva música, va informar que el títol del seu proper àlbum era "You're under arrest" (Està detingut). Ara ja tenim en el nostre país aquesta última obra seva que és sens dubte almenys "Jazz de tota la seva impressionant carrera". Es pot dir el que es vulgui de la música de Miles, si bé una cosa és segura, reflexa el sentiment de l'època en la que ens movem. Mai hi hagut el mínim apunt nostàlgic del Be-Bop, repetint els sons de finals dels anys quaranta en la música que Miles ens ha regalat, per a bé o per

a mal, durant els últims quinze anys. Davis sempre li ha donat l'espatlla al passat.

L'última etapa de Miles Davis després del seu recés sis llargs anys, tant discogràfic com en viu, el trencà amb el seu primer àlbum d'aquesta dècada titulat "The Man with the town" el 1981, després el seu antològic doble en directe "We wants Miles" el 1982 amb el que aconseguí el

"Grammy'83" el millor disc com a Grup de Jazz, a continuació "Star People" a l'any 1983, una obra mestra dins el Jazz-fussion, per a desembarcar amb "Decoy" el 1984, amb el que pel que hem escoltat en el seu nou àlbum una altra etapa de la seva sorprenent carrera.

Amb "You're under arrest", Davis se'ns mostra com un músic sofisticat on cada nota està on deu estar, amb uns arranjaments del mateix Davis i el seu actual teclista Robert Srving III, que s'ha semblen més a un disc de Glover Washmton jr. que a qualsevol de Miles Davis, versionant, si, si versionant dos temes del pop americà, dues balades de gran qualitat, concretament el "Time Afetr Time" d'èxit en els seus concerts del 84, tant a Sant Sebastià com a Barcelona i "Human nature" original Steve Porcaro composta expressament per Michael Jackson, per el seu multimillonari àlbum "Thiller". Amb aquests dos temes podem escoltar al inconfundible "Sonido Davis" i poder afirmar que Miles Davis és un músic de músics, un mestre de mestres que fa una música social per a la gent dels anys vuitanta.

Santiago Guix i Leonard Malone

TEMES:

One Phone Call/Street Scenes; Human Nature; Something's On Your Mind; Ms. Morrisine; Katia Prelude.

Katia; Time After Time; You're Under Arrest; Medley: Jean Pierre/You're Under Arrest/ Then There Were None.

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas.

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99

cine MAJESTIC

TEL. 870 02 46 · GRANOLLERS

SESSIONS MATINALS: A LES 12 DEL MIGDIA
TARDES: A PARTIR 6 HORES · FESTIUS: 4 TARDA

